

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 306/2020-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. augusta 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Petra Straku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Soare sekt, a. s., Vídeňská 101/119, Dolní Heršpice, Brno, Česká republika, IČO 631 44 964, zastúpenej advokátkou JUDr. Katarínou Galovou, advokátska kancelária, E. Belluša 10, Piešťany, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Cob 68/2017 z 29. novembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 42/2019 z 3. júla 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti Soare sekt, a. s., o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť obchodnej spoločnosti Soare sekt, a. s. (ďalej len „sťažovateľka“ alebo v citáciách len „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len krajský súd“) sp. zn. 4 Cob 68/2017 z 29. novembra 2018 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 42/2019 z 3. júla 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa ako žalobkyňa a majiteľka ochrannej známky MOSCATO Originale de Luxe domáhala nariadenia predbežného opatrenia na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) o ochranu pred používaním konfliktného spotrebiteľského balenia VITIS MOSCATO. Ako žalovaná vystupovala v konaní spoločnosť HUBERT J.E., s. r. o., Sereď (ďalej len „žalovaná“).

3. Okresný súd uznesením sp. zn. 28 Cb 93/2015 z 15. mája 2015 návrhu sťažovateľky čiastočne vyhovel a žalovanej nariadil *„zdržať sa uvádzania na trh reklamy v akejkoľvek forme, prezentácie a predaja tovaru so spotrebiteľským balením VITIS MOSCATO, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci“*. Následne krajský súd nariadené predbežné opatrenie v napadnutej časti potvrdil uznesením sp. zn. 1 Cob 252/2015 zo 14. októbra 2015. Sťažovateľka k návrhu priložila viaceré dôkazy, ktoré sú súčasťou spisu všeobecného súdu.

4. Po vydaní predbežného opatrenia strany sporu sa vyjadrovali a rozvíjali svoju právnu argumentáciu a k spisu boli doložené ďalšie listinné dôkazy, ktoré súviseli

s výsledkami konaní prebiehajúcimi na Úrade priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad“) medzi sťažovateľkou a žalovanou, z ktorých vyplynulo, že námietky sťažovateľky proti zápisu označenia „VITIS MOSCATO“ do registra ochranných znáмок sa zamietajú (napr. rozhodnutie úradu z 21. januára 2016 sp. zn. POZ 5811-2014, pozn.).

5. Okresný súd následne rozsudkom sp. zn. 28 Cb 93/2015 zo 6. februára 2017 žalobu sťažovateľky zamietol, pretože nepovažoval konanie žalovanej za konanie „porušujúce práva majiteľa ochrannej známky“, a súčasne zrušil predbežné opatrenie. Proti rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala porušenie svojho práva na spravodlivý súdny proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“)], avšak krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom sp. zn. 4 Cob 68/2017 z 29. novembra 2018 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny. Následne podala sťažovateľka proti predmetnému rozsudku krajského súdu dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzovala § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd však napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol ako neprípustné.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti pokračuje v tej istej obsírnej a dosť podrobnej argumentácii, ktorú použila v konaní pred všeobecnými súdmi, a tvrdí, že rozsudok krajského súdu je podľa nej „arbitrárny, nepresvedčivý, nezrozumiteľný, nepreskúmateľný, vykazujúci logické, skutkové a právne medzery“. Vyjadruje sa k jednotlivým záverom krajského súdu a tvrdí, že krajský súd jej nedal na jej podstatné odvolacie námietky (týchto námietok je v ústavnej sťažnosti až 22 na 20 stranách) riadne odpovede v súlade s § 387 ods. 3 CSP. Vadu zmätočnosti vidí aj v tom, že krajský súd nevysvetlil odklon od svojej rozhodovacej praxe, keď prijal iný právny názor v jej veci, ako to urobil predtým v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 57/99 z 27. septembra 2001, a komentuje aj odkazy krajského súdu na rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie, ktoré v bode 28 pôsobia podľa nej vnútorne rozporne a nepreskúmateľne.

7. Namietané porušenie jej označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovateľka (rozoberá ich na strane 27 až 28 v bode B, pozn.) vidí zásadne aj v tom, že nesúhlasí s jeho závermi, keď neposúdil jej dovolanie v súlade s vlastnou judikatúrou a zjednocujúcim stanoviskom (R 2/2016), ktorá „najvyššiemu súdu umožňuje výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu resp. keď nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia vykazuje vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vykazuje vady zásadné, hrubé a podstatné, resp. ak zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť nápravu justičného omylu, preskúmať prípustnosť dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP, t. j. prípustnosť podaného dovolania nevyriešil v súlade s ustanoveniami Civilného sporového poriadku“.

8. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené boli. Súčasne navrhuje zrušiť iba napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Domáha sa aj priznania trov konania.

8.1 Vec napadla pôvodne do III. senátu ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (sudca spravodajca a predseda senátu), Peter Straka a Martin Vernarský. Podľa čl. X bodu 3 dodatku č. 1 a úplného znenia rozvrhu práce ústavného súdu od 1. januára 2020 do 31. decembra 2020 schváleného plénom ústavného súdu 27. mája 2020 (ďalej len „rozvrh práce“) a čl. X bodu 4 rozvrhu práce veci pridelené do 31. mája 2020 sudcovi Mojmirovi Mamojkovi, ktoré neboli k tomuto dňu vybavené odložením podľa § 53 zákona o ústavnom súde ani v nich nebolo vydané rozhodnutie, ktorým sa konanie pred ústavným súdom končí, sa prideliť sudcovi Ivanovi Fiačanovi). V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce vec preto prerokoval III. senát ústavného súdu v zložení Martin Vernarský – predseda senátu, Ivan Fiačan (sudca spravodajca) a Peter Straka.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

12. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Jedným z dôvodov, pre ktoré môže ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietnuť sťažnosť sťažovateľa, je jej zjavná neopodstatnenosť. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09). Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať taký návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

15. Ústavný súd opakovane pripomína v súlade so svojou konštantnou judikatúrou, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu a preskúmať ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil,

boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). V tomto prípade však o takýto prípad zjavne nešlo.

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

17. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

18. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre opakovane uvádza, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, III. ÚS 362/04), ako aj zabezpečiť konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. K porušeniu tohto základného práva by mohlo dôjsť predovšetkým vtedy, ak by bola komukoľvek odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, teda pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. II. ÚS 216/06).

III.

Predbežné prorokovanie návrhu

19. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru predovšetkým napadnutým uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľky, ktoré, ako vyplýva z petitu ústavnej sťažnosti, žiada zrušiť z dôvodov uvedených najmä v bode 7. Súčasne obšírne brojí aj proti rozsudku krajského súdu, avšak v petite svojej ústavnej sťažnosti okrem vyslovenia porušenia práv ani nežiada napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť (body 6 a 8).

III.A K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom krajského súdu

20. Ako vyplýva z ústavnej sťažnosti, sťažovateľka uplatňuje, zdôvodňuje a opakuje proti rozsudku krajského súdu tie isté námietky, ako ich predniesla v dovolaní proti nemu.

20.1 Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

20.2 Všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy) (napr. I. ÚS 13/00, I. ÚS 49/01), preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. I. ÚS 9/00, II. ÚS 592/2013,

III. ÚS 375/2010, IV. ÚS 26/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (porov. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05, III. ÚS 206/2020).

20.3 Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozsudku krajského súdu namieta najmä jeho nedostatočné odôvodnenie, ako aj nesprávne právne posúdenie veci.

20.4 Vo vzťahu k tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd uvádza, že posúdenie kvality odôvodnenia rozsudku krajského súdu prináležalo na základe dovolania podaného sťažovateľkou najvyššiemu súdu podľa § 420 písm. f) CSP, ktorý o ňom rozhodol tak, že dovolanie odmietol ako neprípustné, keď dospel k záveru, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu nevykazuje nedostatky zakladajúce porušenie práva na spravodlivý proces. Posúdenie kvality odôvodnenia rozsudku krajského súdu teda bolo v kompetencii najvyššieho súdu, ktorý sa otázkou nedostatočnosti napadnutého rozsudku zjavne zaoberal, a tak v konečnom dôsledku aj poskytol ochranu jej označeným právam podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (ale i čl. 46 ods. 1 ústavy).

20.5 Ústavnú sťažnosť preto v časti namietaného porušenia sťažovateľkou označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia, ústavný súd odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok jeho právomoci na jej meritórne posúdenie.

III.B K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením najvyššieho súdu

21. Ústavný súd uvádza, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti musí mať na zreteli, že podstatou rozhodovania o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je posúdenie ústavnej

akceptovateľnosti napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, prípadne iného orgánu verejnej moci, a nie posudzovanie jeho právnej perfektnosti ani jeho prípadné „vylepšovanie“ (m. m. IV. ÚS 325/08, IV. ÚS 218/2010). Poslaním ústavného súdu nie je kontrola súdnej činnosti vo všetkých smeroch a aspektoch a skúmanie akejkoľvek možnej nezákonnosti alebo procesného pochybenia, či dokonca zrejmej nesprávnosti, ktoré sa v individuálnom konaní pred všeobecnými súdmi prípadne vyskytnú, ale výlučne posudzovanie konformity aktu aplikácie práva (v posudzovanej veci súdneho rozhodnutia) s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou. Ústavný súd teda nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto zásadne nemôže meritórne preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, pri vydaní ktorých súdy rešpektovali požiadavky vyplývajúce z obsahu základných práv ustanovených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecnými súdmi, v zmysle už citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu svojím vlastným názorom iba v prípade, ak by tento bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný

21.1 V tomto prípade však najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu jednoznačne, logicky a aj vyčerpávajúcom spôsobom reagoval na podstatné argumenty sťažovateľky v podanom dovolaní, keďže sťažovateľka využila proti napadnutému rozsudku krajského súdu mimoriadny opravný prostriedok, a to dovolanie. Najvyšší súd s odvolaním sa na platnú a účinnú právnu úpravu relevantných ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ústavne súladným spôsobom vyjadril svoj právny názor k jednotlivým dovolacím námietkam sťažovateľky v bodoch 6 až 10, ktorá ako jediný dovolací dôvod uviedla dovolací dôvod podľa § 431 CSP, keďže v ňom namietala existenciu vady zmätočnosti, ktorá mala založiť prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

21.2 Najvyšší súd k týmto otázkam konkrétne uviedol:

«Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace

procesné práva a zároveň 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

... Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t. j. postupom priečiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Medzi tieto procesné práva patria v zmysle judikatúry najvyššieho súdu napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, právo nazerat' do spisu a robiť si z neho výpisy, právo vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, právo byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo strany konať pred súdom v materinskom jazyku, alebo v jazyku, ktorému rozumie, právo na to, aby bol rozsudok strane doručený do vlastných rúk.

... Pre prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. (7 C. s. p., musí intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného súdu dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

... Dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p. v podobe namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) C. s. p. je vymedzený v súlade s ustanovením § 431 ods. 2 C. s. p. iba v tom prípade, ak dovolateľ v dovolaní výslovne uvedie, akým konkrétne špecifikovaným procesným postupom, ktorý považuje dovolateľ za nesprávny, mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom je nevyhnutné, aby dovolateľ špecifikoval, aké konkrétne jemu patriace procesné práva mu odvolací súd (prípadne aj súd prvej inštancie) svojim nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať.

... Pokiaľ ide o namietanú nepreskúmateľnosť rozsudku odvolacieho súdu, žalobca síce podľa vlastného tvrdenia v dôsledku nedostatočného odôvodnenia rozsudkov súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemohol v dovolaní namietat' nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdov nižšej inštancie, avšak podľa názoru dovolacieho súdu predmetné tvrdenie nemôže obstať.

... Vo všeobecnej rovine vo veci rozhodujúci senát dovolacieho súdu pripúšťa, že pokiaľ odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodní v súlade s ustanovením § 393 ods. 2 C. s.

p., môže byť strana sporu v dôsledku tohto nesprávneho procesného postupu vylúčená z možnosti podať dovolanie opierajúce sa o dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p, čím sa jej fakticky znemožní právo na prístup k (dovolaciemu) súdu, čo môže v individuálnych okolnostiach prípadu predstavovať dôvod prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) C. s. p. V rozhodovanej veci však o taký prípad nejde.

... Predmetná námietka by bola opodstatnená (a zakladala by prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.) vtedy, ak

I. z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie - keďže obidve rozhodnutia predstavujú jeden celok... by neboli zrejmé zásadné dôvody, pre ktoré súdy nižšej inštancie rozhodli spôsobom uvedeným v ich výroku,

II. pre absenciu odôvodnenia rozhodnutí by strana sporu nemohla účinne namietať nesprávne právne posúdenie a zároveň

III. túto skutočnosť v dovolaní namietala pri odôvodnení ňou tvrdenej vady zmätočnosti (obdobne vid' druhú vetu stanoviska č. R 2/2016 vo vzťahu k prípustnosti dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) O. s. p. účinného do 30. júna 2016).

... V rozhodovanej veci dovolací súd nedospel k záveru, že by odôvodnenie rozsudku krajského súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie neobsahovalo uvedenie zásadných dôvodov, pre ktoré bola žaloba žalobcu zamietnutá. Súdy nižšej inštancie sa zaoberali nárokom žalobcu z porušenia ochrannej známky a zároveň posudzovali, či zo strany žalovaného nedošlo k nekalosúťažnému konaniu v rozsahu tvrdenom žalobcom, a to tak z hľadiska generálnej klauzuly nekalej súťaže upravenej v ustanovení § 44 Obchodného zákonníka, ako aj z hľadiska osobitných skutkových podstát nekalej súťaže podľa § 46 a § 47 Obchodného zákonníka, pričom došli k zhodnému záveru, že zo strany žalovaného nedošlo ani k porušeniu práva k ochrannej známke žalobcu, a ani k žalobcom tvrdenému nekalosúťažnému konaniu.

... Zároveň dovolací súd uvádza, že to, čo je významné pre rozhodnutie vo veci a s čím sa má súd vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia - určuje s ohľadom na predmet sporu súd a nie strana sporu. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že sa s podstatnými argumentmi žalobcu vysporiadal, avšak spôsobom, že sa s nimi nestotožnil. Vecnú správnosť právnych záverov odvolacieho súdu pritom nemôže

dovolací súd posudzovať s ohľadom na žalobcom uplatnený dovolací dôvod podľa § 431 C.s.p.

... Skutočnosť, že odvolací súd (a aj súd prvej inštancie) nerozhodol podľa predstáv dovolateľa, a že si neosvojil ním predloženú argumentáciu, nie spôsobilá založiť záver o existencii ním tvrdenej vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) C. s. p.

... Osobitne k argumentácii, že sa krajský súd nevysporiadal so žalobcom predloženými rozhodnutiami, naviac v situácii, keď výslovne namietal rozpor právnych záverov súdov nižšej inštancie s ním predloženými rozhodnutia a keď v dovolaní výslovne uviedol, že rozhodnutia súdov nižšej inštancie vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci - dovolací súd uvádza, že dovolateľ (zastúpený advokátom) dovolací dôvod podľa § 432 C. s. p. (nesprávne právne posúdenie veci) neuplatnil, hoci ho uplatniť mohol, čím sám zapríčinil nemožnosť meritórneho dovolacieho prieskumu zo strany dovolacieho súdu.»

21.3 Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu obsahuje jasné a zrozumiteľné dôvody, ktoré ho viedli k vydaniu rozhodnutia, ktorým dovolaniu sťažovateľky nevyhovel. Prijaté právne závery so zreteľom na obsah dovolania nemožno považovať za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné. Najvyšší súd v napadnutom uznesení primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľky v dovolaní a vysvetlil dôvody, na ktorých založil svoje rozhodnutie a ktorým z ústavnoprávneho hľadiska nemožno nič vytknúť.

21.4 Okolnosť, že sťažovateľka sa s výrokom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nestotožňuje, nezakladá ešte prípadné porušenie jej označených základných práv a slobôd.

21.5 Ústavný súd preto konštatuje, že nezistil relevantnú príčinnú súvislosť medzi sťažovateľkou namietaným porušením označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

21.6 Na základe už uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky preto v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. augusta 2020

Martin Vernarský
predseda senátu